

κά, ο δε πλούσιος όπλοποιός εξώδευε τó χρέμα μ' έλευθεριότητα Υαγγαίτου, αναγνωρίζοντας τήν άληθειαν τής παρομιίας: 'Ο χρó νος είνε χρήμα.

Διήλθον, χωρίς να μείνουν, από τó 'Αθινών, — τήν διάσημον πόλιν, ή όποία θά εγίνετο μετ' όλίγων έδρα τών Παπών, — διέπλευσαν τόν Ροδανόν και εϊσ-ήλθον εϊς τó Λυών, τó αρχαίον Λούγδουνον, τó όποϊον εϊκίνησε τόν νεανικόν θυμασμόν τών ήρώων μας.

— "Αν είνε έτσι ή δευτερεύουσα πόλις τού βασιλείου, τί θά είνε τότε ή πρωτεύουσα! ανέκραξεν ό Γκύ κατενθουσιασμένος.

Ό Μάστορ-Πέτρος ελόγαριζε να μείνη εϊς τó Λυών μίαν ή δύο ήμέρας.

Κατέλυσεν εϊς έν λαμπρόν ξενοδοχείον, μετά τών νεαρών του συντρόφων, τούς όποιους μετεχειρίζετο πλέον ώς ιδίους του υϊούς.

— "Ετσι παρηγορόμαι πού δεν έχω παιδιά! έλεγεν ό αγαθός άνθρωπος.

Έπρογεματίζαν και οι τρεις εϊς τó βάθος τής ίσογειου αιθούσης, όταν ίππεύς τις, με μαύρον μανδύαν και με φουσογνώμιαν άπεχθή, έσταμάτησε πρό τής θύρας, και καλέσας άποτόμως τόν ξενοδόχον, ό όποϊός προσέτρεξεν εύθύς, τώ εϊπε:

— Βρέ διαβολοξενοδόχε, μήπως είνε εδω δύο παιδιά του λαού, δυό μικροί μαχαιράδες, δεκατεσσάρων δεκαπέντε χρόνων, πού πηγαίνουν πεζή 'ς τó Παρίσι;

— "Όχι, Έκλαμπρότατε' δεν δεχόμεθα εδω τέτοιου είδους ανθρώπους! απήντησεν ό ξενοδόχος με υπερτάτην περιφρόνησιν' αν ή Έκλαμπρότης σου μās τιμήση, θά εύρη εδω λαμπρή συτροφία.

— Να χαθής έσύ και δαύτη! απήντησεν ό άγριός ίππεύς' άσε τó άλογο γρήγορα, να φύγω!

Και άποσπάσας τόν χαλινόν από τας χειράς τού ξενοδόχου, ό όποϊός απέμεινεν έκπληκτος και άναυδος, εκέντησε τόν ίππον του και ήφανίσθη.

Τά δύο παιδιά δεν έχασαν ούτε λέξιν από τόν βραχύν τούτον διάλογον.

Έγύρισαν και είδαν τόν προστάτην των. Ό Μάστορ-Πέτρος εφαινετο ώς να μη ήκουσε τίποτε, και βυθισμένος εϊς τó μινάκιόν του, κατεγίνετο να διαμελίση μίαν ψητήν πέρδικα... Μόνον, όταν ό καλπασμός εβέσθη μακράν, άφικε στεναγμόν άνακουφίσεως, και εξελθών, έπεσοκήπησε τόν όρίζοντα άνήσυχως.

— Για μās έρωτούσε εκείνος ό άγριό άνθρωπος, εϊπεν ό Γκύ πρός τόν αδελφόν του.

— Βεβαίότατα' μās κυνηγάει...

— Ποιός να είνε άρά γε:

— Ποιός άλλος; κανένας άπεσταλμένος τής χαριτωμένης θείας σου!

— "Αν δεν είχαμε τόν Μάστορ-Πέ-

τρο, θά ήμεθα τώρα χαμένοι... Έπιμένεις άκόμη ότι εκάμα άττημα να δεχθώ τήν πρότασίν του;

— "Όχι, όχι, τώρα βλέπω ότι εκάμες άγια... Χωρίς να τó ήξέυρι, χωρίς να τó υποπτεύη, ό Μάστορ-Πέτρος μās κάμνει τó μεγαλύτερο καλό... Ξεούρεις τί όμως; Ό ίππεύς δεν μου είνε άγνωστος. Κάπου εγνώρισα εγώ αυτό τó ασχημόμouτρο...

— Σε συγχάρω δια τες γνωριμίες σου!

— "Α, στάσου, τó θυμήθηκα... Είνε ό καλόγερμος τής Άγίας Άννας!.. Θυμάσαι πώς μ' έτρόμαξε;

— Είχες λοιπόν δίκην. "Α, χωρίς άλλο, θά είνε άνθρωπος τής κομήσης Ιωάννας. Θά έδιδε κάτι τί, μα τήν άλήθεια, αν ήταν τρόπος να φύγωμεν απ' εδω άμέσως.

Ός να εϊσήκουσε τήν εύχην ταύτην, ό Μάστορ-Πέτρος έπανήλθε πρός τούς δύο φίλους και τοις ανέγγειλεν ότι, κατόπιν ώριμότερας σκέψεως, άπεφάσισε να φύγουν από τó Λυών αύθημερόν. Η εϊδησις ήκούσθη μετ' εύχαριστήσεως ζωηροτάτης.

Έξηκολούθησαν λοιπόν τόν δρόμον των, ζοιποϊ αυτήν τήν φοράν' έμπρός ό όπλοποιός, εϊς τήν μέσην ό Γκύ, και όπισω ό Γωλιτέρος.

Ό Μάστορ-Πέτρος εδίαζετο πολύ να επανέλθη εϊς τήν έστίαν του' δια τούτο δεν έχαναν ούτε στιγμήν, έπισπείδοντες διαρκώς τó βήμα του ίππου και μη σταθμεύοντες, εϊμή δια να φάγουν και να κοιμηθούν.

Τό τρεϊδιον εγίνετο ούτω ταχύ, αλλά και έπίπονον, προπάντων δια τόν δυστυχή Γκύ, ό όποϊός, ώς άσυνείθιστος και φύσει άδέξιός εϊς τήν ίππασίαν, εκάμνεν άτακτα σκιρτήματα, εκρατειτό άπεγνωσμένος από τήν μέσην τού σεβασμιού αστού, τήν όποιαν έσφιγγε τρυφερώτατα, και εκινδύνευε να πέση κάθε στιγμήν.

— "Ελα λοιπόν, μή φοβείσαι και μή με σφίγγης έτσι, έλεγεν ό αγαθός όπλοποιός, εϊς μάτην προσπάθων ναπελευθερωθής. Πάρε παράδειγμα από τόν αδελφόν σου' δεν τον βλέπεις τί ώραϊτα πού στέκεται 'ς τή σέλλα; νομίζει κανείς ότι δεν εκάμνεν άλλη δουλειά 'ς τή ζωή του' ενψ' έσύ... πώ, πώ, τί φοβητάρας! θά έλεγε κανείς πώς δεν εκαβαλίκεψες ποτέ ούτε γάϊδαρο!

— Και μήπως ψέμματα; Είνε ή πρώτη φορά πού μεταχειρίζομαι ξένα ποδάρια... είνε τó πρώτόν μου μάθημα ίππασίας.

— Δεν θά είνε όμως τó τελευταϊόν' είνε άπαραίτητον να μάθης να ίππεύης.

— Και 'γιατί; 'Για να τροχίζω τα μαχαίρια; ήρώτησεν ό Γκύ άρελέστατα. "Αλλ' ό Μάστορ-Πέτρος δεν απεκρίθη.

"Εφθασαν εϊς Νεβέρσην.

Η πόλις ήτο άνάστατος. Μέγα πληθος περιέτρεχε τας όδους, κράζον; Ζήτη! Οι ταξειδιωτάι μας μετά κόπου κατώρθωσαν να προχωρούν.

Ό Μάστορ-Πέτρος ήρώτησε περι τής αιτίας τής μεγάλης εκείνης κινήσεως. Τώ εϊπον, ότι ήτο δια τούς γάμους τής κομήσης Μαώ, θυγατρός τού άποθανόντος κόμητος τής Νεβέρσης, Πέτρου Κουρτεναί.

— Αυτός ό Πέτρος Κουρτεναί εϊχε τραγικόν τέλος, εϊπεν ό όπλοποιός πρός τούς μικρούς τούς φίλους' απέθανε 'ς τήν έποχή τής Στυροφορίας, ενψ' επήγαινεν εϊς τήν Κωνσταντινούπολιν, δια να διαδεχθής τόν γαμβρόν του, τόν Αυτοκράτορα Βωδουϊνον.

— Τό αυτοκρατορικόν στέμμα φέρε δυστυχίαν εϊς όποιον τó εγγίξει! εϊπεν όπισθεν μία σοβαρά φωνή.

Ό όπλοποιός εστράφη ζωηρώς.

Ό άναμυχθείς εϊς τήν συνομιλίαν των, ήτο γέρον ένδεδυμένος ως προσκυνητής, φέρων πλιν σολιμμένον με κογχύλια και κρατών βακτηρίαν.

Ηγωνίζετο εϊς μάτην να διασχίση τας τάξεις τών θεατών.

Οι ήρώές μας τόν έχαιρέτισαν με όλον τόν θρησκευτικόν σεβασμόν, τόν όποϊον ένέπνεον οι έπιστρέφοντες από τó προσκύνημα τού Άγίου Τάφου, και παραμερίσαντες, τού εκάμαν' ετόπον να περάση.

Εκείνος τούς ηύχαρίστησε δια μειδιάματος, και διασχίσας τήν ζώνην τών στρατιωτών, — οι όποϊοι μετά κόπου συνεκράτουν τούς περιέρχους, τούς συνωστιζόμενους δεξιψ' και άριστερα, δια να ίδουν τήν γαμήλιον πομπήν, — έπροχώρησε κατ' εύθείαν πρός τούς νεονύμφους.

Η τόλμη αυτή έπροκάλεσε κάποιαν ταραχήν: οι στρατιώται και οι περιέρχοι άντήλλαξαν μερικούς γρόνθους' συνωστισμός και φυγή επηκολούθησαν, και παρασυρθέντες υπό τής ανθρωπολημύρας, οι ταξειδιωτάι μας εύρέθησαν μακράν τής πομπής και δεν ήμπορέσαν να ίδουν τί απέγεινεν ό τολμηρός προσκυνητής.

— "Ωστε λοιπόν παρευρέθης και εϊς τούς γάμους τής εξαδέλφης σου! εϊπε τούς χαμηλοφώνως ό Γωλιτέρος πρός τόν Γκύ, όταν άνέλαβον τήν πορείαν των.

— "Ετσι φαίνεται' αλλά εγώ κοντεύω να τχ χάσω με τότες ύψηλές συγγένειες, και να σου 'πώ τήν άλήθεια, δεν σκοτίζομαι και πολύ.

Διήλθον από τó Μελύν, έπειτα από τó Σοασών...

Οι ήρώές μας, μη γνωρίζοντες και πολλήν Γεωγραφίαν, δεν ήσαν εϊς θέσιν να εκπλαγούν δια τόν παράδοξον δρόμον, τόν όποϊον ήκολούθει ό οδηγός των, δια να μεταβή εϊς Παρισίους.

Τό κάτω-κάτω τής Γραφής, άφ' ου «πάσα όδός άγει εϊς Ρώμην», πάσα όδός

είμπορει έπίσης, εσκέπτοντο, να άγη και εϊς Παρισίους... Άλλως τε, έταξείδευον τόσον βιαστικά, ώστε δεν είχον καιρόν να βλέπουν μετά προσοχής τά μέρη, από τα όποια διήρχοντο.

Τέλος, μίαν έσπέραν, κατόπι μακρής πορείας, εφθασαν εϊς μίαν πόλιν παραποτάμιον.

— "Εφθάσαμε! εϊπεν ό Μάστορ-Πέτρος, τρίβων τας χειράς.

— Τι; αυτό είνε τó Παρίσι; άνεκράξεν έκπληκτός ό Γκύ.

— Και αυτό τó ποταμάκι είνε ό Σηκουάνας; ήρώτησεν ό Γωλιτέρος.

Ό Μάστορ-Πέτρος δεν απεκρίθη. Άλλως τε τήν στιγμήν εκείνην εϊχε σοβαράν συνομιλίαν μετά τού φύλακος, ό όποϊός δεν εραίνετο πολύ πρόθυμος να νολλή τας ήδη κλειστάς πύλας τής πόλεως. Φαίνεται όμως, ότι ό όπλοποιός ήξέυρε κάποιον σύνθημα, και μόλις το έμπόφερε, τó σιδηρούν θυροφύλλον ήνοιξεν ως δια μαχίας, και οι ταξειδιωτάι εϊσηλθον. Ταυτοχρόνως εξώρμησαν εκ τών φυλακείων οι φρουροί, και περικυκλώσαντες τόν Μάστορ-Πέτρον, τόν έχαιρέτισαν με μεγάλην σεβασμόν.

— Περιεργον πράγμα! εσκέπτετο άνήσυχός ό Γκύ' ένας άπλους άστός εϊς τó Παρίσι! είμπορει να είνε τόσο σημαντικόν πρόσωπον;

Ό Μάστορ-Πέτρος απήντησε συντόμως εϊς τας προσαγορεύσεις τών συμπολιτών του, και κεντήσας τόν ίππον, δεν έσταμάτησε πλέον, εϊμή εξώθεν ενδς έργαστηρίου, τού όποϊου εκτύπησεν ίσχυρώς τήν κλειστήν θύραν.

Μερικοί ύπνέρται, άφυπνισθέντες άποτόμως, προσέτρεξαν περιχαρείς, όπως βοηθήσουν τόν κύριόν των ναρπηθείση.

— "Ορίστε μέσα, εϊπεν ό άστός, εϊσάγων πρό αυτού τούς προστατευόμενους τού' και σύ, Γιάννη, ζεστανε μας λίγο κρασί και φέρε τó γρήγορα.

Οι δύο φίλοι παρετήρουν τριγύρω των μετά περιεργίας.

Εύρίσκοντο τώντι εϊς έργαστήριον όπλοποιού: ζίψη, έγχειρίδια, λόγχοι, όδρατα, θώρακες, περικεφαλαϊα, έργαλεϊα γνωστότατα εϊς αυτούς, τα πάντα τοίς τó άπεδείκνυον. Άλλ' έως εδω περιωρίζετο ή όμοίότης με τó κατástημα τού Μάστορ-Λανσάκη. Ένω εκει όλα τα πράγματα ήσαν συσσωρευμένα φύρδην-μίγδην, άκατάστατα και σχεδόν ρυπαρά, εδω άπεναντίας εβασίλευε μία τάξις, μία καθαριότης, άγνωστος όλως εϊς τούς Προηγγιανούς, ή όποία πολύ ενεθύμιζεν εϊς τα όργανα τó σπίτι τής μάμμης των.

Όταν εϊσηλθον εϊς τήν αίθουσαν, όπου τους άνέμενε πλούσιον δείπνον, ή εντύπωσις αυτη ύπήρξεν άκόμη ζωηροτέρα. Τα έπιπλα όλα και τχ σκεύη, προπάντων δε ό τρόπος τής διευθετήσεως των, εϊς όλας τας λεπτομερείας, έπρόκάλει

τήν άνάμνησιν τής γηραιάς Φλαμανδής. "Ο Γκύ δεν ήμπορέσε να κρατηθής, και τó εϊπε.

— Καθόλου παράξενον, απήντησεν ήσυχώς ό Μάστορ-Πέτρος' ή μακαρίτισσα ή γυναίκα μου ήταν από τήν Βρύγην, όπως και ή γιαγιά σας, και αυτή μου! έχει σιγουρή εϊσε τó σπίτι, με τó σύστημα τής πατρίδος της.

Η εξήγησις ήτο αρκετά πειστική, και ό Γκύ δεν είχε τίποτε ναπαντήση.

Άλλως τε, υπό τήν διπλήν επίδρασιν τού κόπου και τού θερμού όνου, τόν όποϊον άρθώνως εκέρανα ό οικοδεσπότης, εν είδος νάρκης κατελάμβανε τούς δύο φίλους' όπισθεν τών βαρέων των βλεφάρων, αι εϊκόνες εγίνοντο άσφαείς, συγκεχυμένα! τó παρελθόν συνεχέετο μετά τού παρόντος εϊς τόν έσκοτισμένον των νοών: ενόμιζον ότι εύρίσκοντο άκόμη εϊς τó ΑΪΞ, εϊς τó σπίτι τής Βερονίκης, ή όποία τούς εκύτταζε μειδιώσα... έπειτα ή μορφή τής άγαπητής γραίας εξήρανη σθη... μετεβλήθη εϊς ένα εύρωνα άστόν, τó σκαπτικόν ύφος τού όποϊού τούς εξώργιζεν εϊς τοιοϋτον βαθμόν, ώστε ήσθάνοντο τήν επιθυμίαν να όρμήσουν εναντίον του...

Άλλά δεσμά όδρατα τούς καθήλωναν εϊς τó έδαφος... δεν ήμπορούσαν να κινήθουν διόλου... αι βαρέαι ως μολύβδινα κεφαλαϊ των εκλιναν επί τού στήθους των, και μετ' όλίγον άπεκοιμήθησαν βαθύτατα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

"Όταν ό Γκύ εξύπνησεν, εύρέθη εξηλωμένος επί κλίνης λαμπράς, εν τώ μέσφ εύρυχώρου θαλάμου, πολυτελέστατα έπιπλωμένου. Παχύς τάπης εκάλυπτε τó δάπεδον και βελούδινα παραπέτασματα έμετρίαζον τó φώδ τής ήμέρας.

— Μήπως όνειρεύομαι; εσκέθη ή νεανίσκος, άνακαθόμενος επί τής κλίνης.

Και δια να βεβικιωθής, εδάγκασε τó χεϊλός του δυνατά. "Ο πόνος τώ απέσπασε μορφασμόν χαρακτηριστικώτατον, και ή άπόδειξις τώ εφάνη άδιαφιλονεικητός: ήτο έξυπνος και με τó παραπάνω.

Άλλ' αυτό ίσα-ίσα ήτο άκόμη παραδοξότερον, και κρίνων τα φώτά του ανεπαρκή δια να διαφωτίσουν τοιοϋτο μυστήριον, ό Γκύ έκραξε:

— Γωλιτέρε! Γωλιτέρε!

Κανείς δεν απεκρίθη.

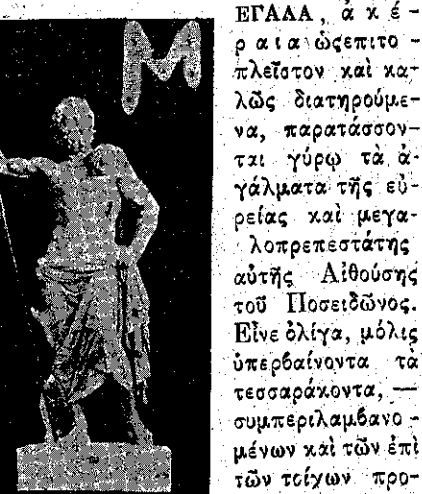
Ανήσυχος, κατήλθεν εκ τής κλίνης και έτριγύρισε τó δωμάτιον. "Ητο μόνος.

— "Ω, συμφορά! Πού είνε ό Γωλιτέρος; Τι μου τον εκάμν; εψιθύρισε δια τρεμούσης φωνής.

Και έκραξε πάλιν:

— Γωλιτέρε! αδελφέ! έ, πού είσαι; Τίποτε... (Έπειτα συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ Η ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ

ΕΓΓΑΛΑ, ά κέραια ώςεπιτο-πλειστον και καλώς διατηρούμενα, παρατάσσονται γύρω τα άγάλαμα τής μεγάλης και μεγαλοπρεπέστατης αυτής Αϊθούσης τού Ποσειδώνος. Είνε όλίγα, μόλις υπερβαίοντα τα τεσσαράκοντα, — συμπεριλαμβανομένων και τών επί τών τοίχων προτομών. Άλλ' επιβάλλονται δια τού όγκου των, δια τής ποικιλίας των και τής ωραιότητός των, ό δε εισερχόμενος εϊς τήν αίθουσαν αυτήν, με τήν μεγάλην θύραν τού βάθους, εΐς ής φαίνονται άκόμη δύο αίθουσαι συνεχόμεναι, έχει ενώπιόν του μίαν τών επιβλητικώτερων άπόψεων τού Μουσείου μας, και άπομένει αληθώς έκθαμβος πρό τού πλούτου τών λευκών εκείνων μαρμάρων, τών συμφωνούντων τόσον ώραϊτα με τó βαθύ έρυθρόν χρώμα τών τοίχων, επί τών όποίων επαναλαμβάνεται δια χρυσών γραμμάτων ή επιγραφή: «Έργα άλεξανδρινών και ρωμαϊκών χρόνων.»

Του μεγαλοπρεπούς τούτου χοροϋ, προεξάρχει επί τού ύψηλοϋ του βάθρου ό μεγαλοπρεπέστατος εκείνος Ποσειδών, ό θεός ό ενάλιος, ό δασύς, ό βαθυχαίτης, κεκαλυμμένος από τής όσφύος και κάτω δια τής χλαμύδος, ή όποία, ανεγειρομένη όπισθεν, πίπτει επί τού ώμου γραφικώτατα, και κρατών δια τής δεξιάς τήν τρίαιναν, παρα τόν πόδα τής όποιας φαίνεται ό χαρακτηριστικός δελφίν. Τό άγάλαμα τούτο, (εύρεθέν εν Μήλω και άγορασθέν υπό τού Μουσείου αντί 27,000 δραχμών,) διατηρείται κάλλιστα, άποτελείται δ' εκ δύο τεμαχίων μαρμάρου, συνενουμένων εϊς τó μέσον τού σώματος. Η τρίαινα μόνον είνε συμπλήρωσις νέα. Έργον άλεξανδρινών χρόνων, δεν διακρίνεται τόσον δια τήν λεπτότητα τής έπεξεργασίας, όσον δια τήν μεγαλοπρέπειαν τού συνόλου, τής στάσεως και τής μορφής. Υπό τήν έποψίν ταύτην, και ως εϊκών τού θεού τής θαλάσσης, είνε έν τών χαρακτηριστικώτερων μαρμάρων τού Έθνικου Μουσείου, και δια τούτο έν γύψινον άντιτυπον αυτού εκρίθη κατάλληλον να κοσμήση ως έμβλημα τó Έλληνικόν Περιπτερον τής προσεχούς Έκθέσεως τών Παρισίων. Σας εϊπον, ότι ή Αϊθουσα αυτη περι-

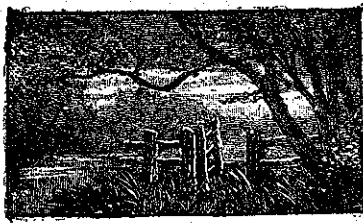
έχει έργα τῶν ἀλεξανδρινῶν καὶ ρωμαϊκῶν χρόνων, δηλαδὴ τῶν τελευταίων αἰῶνων πρὸ Χριστοῦ. Εὐρισκόμεθα λοιπὸν εἰς τὴν παρακμὴν τῆς ἑλληνικῆς τέχνης, — ἀλλ' εἰς μίαν παρακμὴν ὑπερθυμίζουσαν πολὺ τὴν ἀρχαίαν. Διότι, ἂν οἱ καλλιτέχναι τῆς περιόδου ταύτης δὲν εἶχον πρωτοτυπίαν καὶ δὲν παρήγόν τι νέον, ἀντέγραφον ὁμῶς πιστῶς, καὶ πολυάκις μετ' ἐντελείας, τὰ ἔργα τῶν προγενεστέρων μεγάλων καλλιτεχνῶν. Πολλὰ τοιαῦτα βλέπομεν εἰς τὴν Αἰθουσαν τοῦ Ποσειδῶνος, μετὰ καλλονὴν δάνειον, ἀλλ' ἢ ὅποια δὲν παθεῖ διὰ τοῦτο νὰ εἶνε καλλονή. Ὑπάρχουν π. χ. τρία ἀγάλματα Ἑρμοῦ περικαλλεστάτα, (ἀρ. 240, 241 καὶ 243) τὰ ὅποια καὶ τὰ τρία, εἶνε μιμήσεις ἔργων τοῦ Δ' αἰῶνος. Τὸ πρῶτον εὐρεθὲν ἐν Ἀταλάντῃ, τὸ δευτέρον ἐν Αἰγίῳ. Ὁ Ἑρμῆς ἔχει καὶ εἰς τὰ δύο τὴν αὐτὴν περίπου στάσιν, τὴν ὅποιαν εἶδομεν εἰς τὸν Ἑρμῆν προηγούμενης αἰθούσης, ἐκράτει δὲ διὰ μέν τῆς δεξιᾶς βαλάντιον (ὡς Κερδῶος), διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς κηρύκειον (ὡς Ἀγγελος.) Τὸ τρίτον εἶνε ἀγαλμα Ἑρμῆος κριόφρου, εὐρεθὲν ἐν Τροϊζηνίᾳ. Ὁ θεὸς φέρει χλαμύδα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου, καὶ πέτασον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὁμοίον μ' ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον βλέπετε ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ γραμματοσήμου. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς θὰ ἐκράτει κηρύκειον, διὰ τῆς δεξιᾶς κρατεῖ κριὸν ἀπὸ τῶν κεράτων. Εἶνε ἔργον ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, κατ' ἀπομίμησιν, ὡς εἶπομεν, ἀγάλματος τοῦ Δ' αἰῶνος. Θεωρεῖται δὲ κατὰ τοῦτο σπουδαῖον, ὅτι μᾶς παρουσιάζει μίαν παράστασιν Ἑρμοῦ κριόφρου ὅπως νέαν. Πρὸ τούτου, ἐγγωρίζαμεν τὸν Ἑρμῆν τοῦ Ὀνάτα, ὁ ὅποιος ἔφερε τὸν κριὸν ὑπὸ τὴν μασχάλην, καὶ τὸν Ἑρμῆν τοῦ Καλάμιδος, ὁ ὅποιος τὸν ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων. Τώρα ἔχομεν καὶ τρίτον Κριόφρον, ἀγνώστου καλλιτέχνου, κρατοῦντα τὸν κριὸν ἀπὸ τῶν κεράτων. Εἶτε πρωτότυπα, εἶτε ἀντίγραφα, τὰ ἀγάλματα, τὰ ὅποια παρουσιάζουν οὕτω μίαν νέαν καὶ ἀγνωστον παράστασιν, ἔχουν μεγάλην ἀξίαν, διότι προσθέτουν κάτι εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Τέχνης καὶ ἡ ἀνεύρεσις των χαίρειται μετὰ δικαίαν ἐνθουσιασμόν ὑπὸ τῶν ἀρχαιολόγων καὶ τῶν φιλοτέχνων.

Ὑπάρχει ἀκόμη ἐν ἀγάλμα νέου ἀνδρός, (ἀρ. 244) εὐρεθὲν ἐν Ἐρετρίᾳ, ἔργον τοῦ Α' αἰῶνος, μετὰ περικαλλεστάτην κεφαλὴν, ὑπερθυμίζουσαν τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους. Ἐν ἄλλο ἀγαλμα νεανίου πολεμιστοῦ (ἀρ. 246) ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, φαίνεται ἀντίγραφον ἔργου τοῦ Λυσίππου. Τρίτον ἀγαλμα νεανίου ἀθλητοῦ (ἀρ. 248) καὶ τοῦτο ρωμαϊκόν, εὐρεθὲν ἐν Ἀθήναις, ὑπερθυμίζει τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην τέχνην, τὴν ὅποιαν εἶδομεν εἰς τὴν πρώτην αἰθουσαν.

Εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης, ἐπὶ δρᾶχου, ὡς ἐπὶ κλίνης, κοιμάται μία Μαινάς. Ἐκ τῶν ἄλλων ἀγαλμάτων, θάναφ' ἐρῶ τροχάδην δύο μικροῦς Πάντας τραγόποδας, ἕνα Σειλητὸν φέροντα ἐπ' ὤμου τὸν μικρὸν Διόνυσον, ἕνα Ἀσκληπιδὸν θαυμασιὰς τέχνης, μίαν ὠραιάν Ἀφροδίτην Γενέτειραν, τρία ὠραιότατα καὶ κάλλιστα διατηρούμενα ἀγάλματα, εὐρεθῆντα ἐν Δῆλῳ, ἐξ ὧν τὸ ἐν παριστᾷ νεανίαν, κατ' ἀπομίμησιν ἔργου τοῦ Πολυκλείτου, τὸ ἄλλο ἀθλητὴν φαλακρὸν, καὶ τὸ τρίτον ρωμαίαν αυτοκράτειραν, — καὶ ἐκ τῶν κεφαλῶν, τὴν προτομὴν τοῦ φιλοσόφου Ἑρμάρχου, τοῦ μαθητοῦ καὶ διαδόχου τοῦ Ἐπικούρου, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ρωμαίου αυτοκράτορος Λευκίου Οὐήρου εὐρεθῆσαν εἰς τὸ Διονυσιακὸν Θέατρον.

Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἐξέλθωμεν ἐκ τῆς αἰθούσης ταύτης, πρὶν θαυμάσωμεν τὸν μαχόμενον πολεμιστὴν τοῦ Ἑρεσίου καλλιτέχνου Ἀγχιόου (ἀρ. 247) εὐρεθῆντα ἐν Δῆλῳ, ὅπου ὑπάρχει ἀκόμη τὸ ἐνσπίγραφον βάθρον του. Εἶνε σῶμα ἀκέφαλον πολεμιστοῦ, κάμπτοντος τὸ δεξιὸν γόνυ ἐν τῇ ὀρμῇ τῆς ἐπιθέσεως, κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Τὸ κράνος του εἶνε ἐκεῖ κάτω ἐρριμμένον. Ὅποια ἐντέλεια εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ γυμνοῦ, ὅποια μελέτη εἰς τὴν διάταξιν τῶν μυῶν! Εἰμπορεῖ νὰ σπουδάσῃ κανεὶς ἀνατομίαν ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ τούτου, τὸ ὅποιον φαίνεται ὡς ζωντανόν!

ΦΑΙΔΡΩΝ

Ο ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ

Χειρῶνισσε καὶ φεύγουν τὰ πουλιά· Γοργὸς ὁ γερανὸς τὰ πελαγῶνει· Ἡ φλύαρη χελιδνοσφωλιά Χορτάρισε παντέρμη καὶ μόνη.

Τοῦ σπίνου χάθηκ' ἡ γλυκεῖα λαλιά, Φοβήθηκε ὁ μελισσοργὸς τὸ χιόνι, Κ' ἡ σουσουράδα 'ς τὴν ἀκρογιαλιά Δὲν τρέχει, δὲν πηδᾷ, δὲν καμαρώνει.

Σ' τῆς λυγαριᾶς τ' ὀλόβερο κλαδί, Τοῦ φθινοπώρου φτωχικὸ παιδί, Ὁ Καλογιάννης πρόσχαρος προβάλλει·

Μὲ λόγια σιγαλά καὶ ταπεινά, Μικρὸς προφήτης φτερωτὸς, μὴνᾶ Τὴν ἀνοιχτὴν ποῦ θὰ γυρίσῃ πάλι.

[Ἐκ τῆς «Ἑθνικῆς Ἀγωγῆς»]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ'

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]
(Συνέχεια: ἴδε σελ. 91.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΜΕ ΒΟΛΔΑΜΑΣΑΝ

Ἐν ᾧ ἡ οἰκογένεια Μάσσα καὶ οἱ ἄλλοι ἀποικοὶ προσεπάθουν νὰ καταστήσουν ὅσον τὸ δυνατόν ἀντιώτερον τὸν βίον εἰς τὸ Μασσαίχιον, ὁ Ἑρρίκος εἰργάζετο εἰς τὸ μεταλλεῖον. Διὰ πολλῶν δοκιμῶν ἐπέισθη, ὅτι ἀφθονοῦν ἦτο τὸ ποσὸν τοῦ χρυσοῦ, τὸ ὅποιον περιείχεν ἡ χρυσοφόρος φλεψ' τοῦ μεγάλου βράχου. Πέριξ τοῦ χρυσορυχείου ἔστησεν ἰσχυρὸν περίβολον ἐκ πασσάλων, ἐν συνεργασίᾳ δὲ μετὰ τοῦ Βέμπερ κατεσκεύασε παραπήματα τινὰ, τὰ ὅποια ἦσαν ἀναγκαῖα διὰ τὸν καθαρισμὸν τοῦ χρυσοῦ.

Ἐν τῷ μεταξύ, εἶτε μόνος εἶτε μετὰ τὸν Γεράρδον, διεσκεδάζε π λ υ ν τὴν ἄμμοτον τοῦ ποταμοῦ ἐντὸς ξυλίνου πλυτηρίου ἀπὸ τῶν ὁσίων διήρχετο ἰσχυρὸν ρεῦμα ὕδατος· ἐλάσματα ἀπὸ λευκοσίδηρον ἐκράτουν τοὺς μικροὺς βῶλους καὶ τὰ ψήγματα τοῦ χρυσοῦ. Μετὰ δεκαπέντε δὲ μόνον ἡμέρων ἐργασίαν συνέλεξεν ἐξ χιλιόγραμμα καὶ ἡμισυ τοῦ πολυτιμοῦ μετάλλου.

Ὁ αἰνίδιος οὗτος πλοῦτος ἐγέννησε πολλὰς ἐλπίδας εἰς τοὺς ἀποίκους, ἐπέτρψε δὲ εἰς αὐτοὺς νὰ φροντίσουν ἐκεῖ διὰ πράγματα, τὰ ὅποια ἐστεροῦντο εἰς τὴν χώραν τῶν Βιτόκων· πραγματικῶς, πολλὰ σκευὴ ἢ ἀντικείμενα ἀπαραίτητα εἰς τοὺς πολιτισμένους λαοὺς, τὰ ὅποια ἀγοράζομεν ἢ ἀντικαθιστῶμεν ὁσάκις παρουσιασθῆ εὐκχερία, ἔλειπον τώρα ἀπὸ τὰ ἔργαλα ὁμῶς καὶ τὰ μηχανήματα δὲν ἔλειπε τίποτε· ἔπειτα δὲ ἡ τεραστία γονιμότης τοῦ ἐδάφους, ἡ ἀφθονία τῶν λαχανικῶν, τῶν ὀρνίθων καὶ ὠμῶν, τοῦ κυνηγίου, τῶν ὀπωρικῶν, τὰ ὅποια ἐπρομήθευον εἰς τὴν ἀποικίαν πλουσιοπαρόχως ὁ ἐκτεταμένος λαχανόκηπος, ὁ ὀρνιθῶν, τὸ δάσος καὶ τὰ ὀπωροφόρα δένδρα, ἅτινα ἐφρόντισεν ἡ φύσις νὰ ἔχη φυτευμένα περίξ τῆς κατοικίας, καθίστων περιττοὺς ὅλους ἐκείνους τοὺς προμηθευτάς, οἱ ὅποιοι ἐμφανίζονται διὰ μιᾶς ὅπου ἀσφραγισθῶν νέον συνοικισμόν.

Ἐν τούτοις ὄχι ἀπανίως ἐνεθυμοῦντο οἱ φίλοι μας τὴν ἀ γ ο ρ ἶ α τῆς Κλαίν-δόρπης, τὸ καπνισμένον μαγαζεῖον ἐντὸς Λεβαντίνου. Οἱ παρισίνοι ὅταν εἶδον τὸ παράξενον ἐκεῖνο ἀνακάτεμα πραγμάτων ὅπως διόλου ἀσυμβιβάστων, ἐγέλασαν κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἔπειτα δὲν ἐβράδυναν νὰ τὸ ἐπισκεφθῶν, διότι εἰς τὰ σκονισμένα βάθη του ὑπῆρχον καὶ σκευὴ μηχανικὰ καὶ παντεῖα εἶδη παντοπωλείου καὶ ἐπιπλα, τὰ ὅποια δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προμηθευθῶν ἀπὸ ἄλλο μέρος.

Τὸ περίφημον τοῦτο κατάστημα τοῦ

Λεβαντίνου Ναοῦρ ἐπεσκέπτετο πρὸ πάντων ἡ Μαργαρόνα, τὴν ὅποιαν ὁ τετραπέρατος ἰδιοκτήτης τοῦ ἐπιθεῖν ἄγοράζῃ καὶ πράγματα, τὰ ὅποια δὲν ἐχρησίμευον εἰς αὐτὴν ὄλως διόλου. Ὅταν δὲ αὐτὴ ἐπαρπανοεῖτο τώρα ὅτι δὲν εὐρίσκει κανὲν κατάστημα νὰ ψωνίσῃ ὅ,τι ἐχρησίμευε, ὁ Γεράρδος τὴν ἐπειράζει, ἐνθυμίζων εἰς αὐτὴν ὅλα τὰ ἄχρηστα πράγματα, μετὰ τὰ ὅποια τὴν εἶχε φορτώσῃ ἡ εὐγλωττία τοῦ Ναοῦρ.

Ἐν τούτοις εἶχε δικαίον ἡ δυστυχὴς Μαργαρόνα νὰ παραπονῆται, καὶ ἔλεγε: — Ὅταν κανένας ἄλλον κόπο δὲν κάνῃ παρά νὰ κάθηται 'ς τὸ τραπέζι, θαρρεῖ πῶς τὸ φαγητὸ ἔρχεται ἐμπρὸς του εἰσιμό καὶ μονάχῃ του. Μ' αὐτὸ δὲν γίνεται, ἀκούστε τὴν Μαργαρόνα ποῦ σας τὸ λέγει. Πῶς νὰ μαγειρεύσω μετὰ χαλασμένην κατσαρόλα; Ὁ μύλος τοῦ καφέ ξεχαρβαλώθηκε· τὸ τηγάνι εἶνε γιὰ πέταμα· τὸ φάρσκι εἶνε χωρὶς χέρι· τὰ σπέρτα μοῦ ἐτελείωσαν! Τούλάχιστον νὰ φρόντιζε λιγάκι καὶ γιὰ μᾶς ὁ κ. Βέμπερ!.. αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος ἔχει μυαλὸ θηλυκὸ· ἀξίζει δλόκληρο κατάστημα σιδηρικῶν· μὰ τώρα βλέπετε ἔδωκα τὸν νοῦν του 'ς αὐτὸ τὸ χρυσορυχεῖο!

Μὴν παραπονῆσαι, καλὴ μου Μαργαρόνα. Ἀπ' αὐτὸ τὸ χρυσορυχεῖο θὰ βγάλωμε εὐμωρο καὶ λαμπρὸ χρυσοῦ καὶ μ' αὐτὸ ἅμα γυρίσῃς 'ς τὴν πατρίδα, θὰ γίνῃς μεγάλη καὶ τρανὴ κυρία.

Δὲν λέγω, τώρα ὁμῶς περνῶ ζωὴ βασιανισμένη.

Θέλεις λοιπὸν νὰ φύγῃς; Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Ἑρρίκος καὶ ἐγὼ θὰ πάμε πρὸς τὴν θάλασσαν· ἔχομε κάτι ἄλλας ἐργασίας καὶ θὰ φροτίσωμε νὰ προμηθευθῶμε καὶ ὅ,τι μᾶς λείπει. Μιὰ λέξι μονάχα νὰ εἰπῇς, σὲ παίρνουμε μαζί μας καὶ θὰ εὐρωμε κανένα ἀτμόπλοιο νὰ σὲ στείλωμε 'ς τὴν πατρίδα.

Ἐγὼ νὰ φύγω μόνη μου; εἶπε προσβληθεῖσα ἡ Μαργαρόνα, καὶ νὰ με διώξτε, πάλι νὰ ἰδοῦμε ἂν θὰ φύγω. Σεῖς εἰσθε ἡ οἰκογένειά μου. Ἀχ! ἐμένα νὰ μοῦ μιλάτε ἔτσι ποῦ σας ἀνέθρεψα μετὰ τόση ἀγάπη.

Σὲ πειράζω, καίμην Μαργαρόνα, τὸ ξεύρεις πόσο σ' ἀγαποῦμεν ὅλοι.

Ἄν εἶνε ἔτσι, καλὰ, εἶπεν ἡ Μαργαρόνα καταπραυνθεῖσα· λοιπὸν θὰ πάτε 'ς τὴν χώρα; Τί καλὰ ποῦ θὰ κάμετε!.. Ἐγὼ νὰ σᾶς ζητήσω πολλά, πολλά πράγματα. Μὰ ποῦ θὰ τα βάλετε; θάχετε τόπο νὰ τα φέρετε;

Κάμε ἕνα κατάλογον ὅσον θέλεις μεγάλον. Θὰ πάμε με μίαν μεγάλην βυθάμαζαν, διότι εἶνε ἀνάγκη νὰ φέρωμεν καὶ ἄλλα μηχανήματα· τὰ μαγειρικά σου σκευὴ καὶ ὄλαι αἱ ἄλλαι προμηθειαί σου θὰ χωρέσουν, μὴν ἀνησυχεῖς.

Πραγματικῶς, μετὰ ὄριμον σκέψιν εὐ-

ρέθη ὅτι τὸ πρακτικώτερον μέσον νὰ ἐξακολουθήσουν ἐπιμελῶς τὰς μεταλλευτικὰς ἐργασίας, ἦτο νὰ προμηθευθῶν τελειότερα μηχανήματα, ἐξοδευόντες μέρος τοῦ συλλεχθέντος ἤδη χρυσοῦ ἀπεφασίσθη δὲ νὰ σταλοῦν οἱ δύο ἀδελφοί, διὰ νὰ πωλήσουν τὸν ἀκατέργαστον χρυσὸν εἰς τὴν πλησιεστέρην παραλίαν πόλιν καὶ νὰ φέρουν ἀπ' ἐκεῖ ὄλα τ' ἀπαιτούμενα.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἐξεκίνησαν ἐπὶ μεγάλῃ καὶ ἰσχυρᾷ ἀμάξῃ, τὴν ὅποιαν ἔσυρον τρία ζεύγη βοῶν· τούτους ὠδήγει ὁ Μπολόλος, βοηθούμενος ἀπὸ δύο ἄλλους ἰθαγενεῖς· ἄλλο μέσον μεταφορᾶς δὲν ἦτο δυνατόν· πρῶτον διότι ἔπρεπε νὰ παραλάβουν μαζί των τροφὰς ἀρκετάς· εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκείνην εἶνε δυνατόν νὰ βαδίξῃ κανεὶς ἡμέρας, ἐβδομάδας, μῆνας ἐνίοτε, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ καλοῦσιν τινὰ ἢ οἰκονδητοπτε ἀνθρωπίνην κατοικίαν· ἔπειτα εἶχον ἀνάγκην πολλοῦ τόπου διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν μηχανημάτων, προσεῖτε δὲ οἱ ὄδρομοι κανὲν ἄλλο μέσον μεταφορᾶς δὲν ἐπέτρεπον ἀπὸ τὴν βαρεῖαν βω δ ἄ μ α ξ ἄ ν.

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Μπολόλου, τοῦ γεωγράφου τῆς ἀποστολῆς, τὸ ταξεῖδιον ἐμῆλλε νὰ διαρκῆσῃ ὀκτὼ περίπου ἡμέρας· ἐτήρουν δὲ τὸ ἐξῆς πρόγραμμα· ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὴν χαραυγὴν καὶ διέτρεχον ὅσον εἰμύδρουν περισσότερον διάστημα· ὅταν ἡ θερμότης ἐγένετο ἰσχυρά, ἔκαμνον σταθμὸν κάτω ἀπὸ τὴν σκιάν καὶ, εἰ δυνατόν, πλησίον ἐνὸς ρυακίου· ἐν ᾧ δὲ τὰ ζῶα ἔβουκαν, ἢ ἐλούοντο ἢ παρεδίδοντο εἰς τὸν ὕπνον διὰ νὰ ἀνακτῆσουν δυνάμεις, καὶ οἱ ἀνθρωποὶ ἔκαμνον τὸ αὐτὸ, ἀναπαύομενοι ὅπως σηκωθῶν δροσεροὶ τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως.

Ὁ Ζοῦμπος, εἰς ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς τοῦ Μπολόλου, διακεκριμένος μαθητὴς τῆς Μαργαρόνας καὶ τοῦ Βρανδεβένη, εἶχεν ἐκλεχθῆ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἀποστολὴν διὰ τὴν μαγειρικὴν του ἱκανότητά καὶ διὰ τὸν ἥμερον καὶ φιλήσυχον χαρακτήρα του. Ἐν ᾧ ὁ σύντροφός του Τιρκὴ ἐφρόντιζε διὰ τὰ ζῶα, αὐτὸς ἠτοίμαζε τὸ γεῦμα, ἢ ἀπὸ κυνήγιον τὸ ὅποιον ἐφόνευον καθ' ὁδόν, ἢ ἀπὸ ἰχθύς τοὺς ὁποίους συνέλαμβανε διὰ τῶν χειρῶν του μετὰ καταπληκτικὴν ἐπιδεξιότητα, ἢ τέλος ἀπὸ διάφορα χορταρικά τὰ ὅποια συνέλεγε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὄσφραίνόμενος αὐτὰ ὡς ἀνιχνευτικὸς κύων.

Ὁ Γεράρδος διεσκεδάζε μετ' ὅλην τὴν καρδίαν του. Ἡ μόνη του λύπη ἦτο ὅτι δὲν εἶχε μαζί του καὶ τὴν Κοραλίαν διὰ ν' ἀπολαύσῃ μαζί της τὰς ἐκπλήξεις καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς δυσκολίας τοῦ ταξιδίου. Ἐν ᾧ δὲ ὁ Ἑρρίκος, ὅστις εἶχε προμηθευθῆ βιβλία τινὰ διὰ νὰ μὴ αἰσθανθῆ τὴν μονοτονίαν τοῦ ταξιδίου, ἦτο βυθισμένος εἰς τὴν μελέτην τῶν προσφιλῶν του συγγραφέων. ὁ Γε-

ράρδος μετεχειρίζετο τὸν Ζοῦμπον ὡς βιβλίον διασκεδαστικώτερον ἀπὸ ὅλους τοὺς τυπωμένους τόμους. Ὁ Ζοῦμπος οὗτος ἦτο δεκαοκτὼ περίπου ἐτῶν νέος, ὕψηλός καὶ δυνατός, ἔχων τὴν φιλοδοξίαν νὰ νυμφεθῆ διὰ τὴν γίνην πλούσιος. Τὸ σχέδιόν του τοῦτο ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν νεαρὸν κύριόν του.

— Τί; Ζοῦμπο! εἶπεν οὗτος· θέλεις νὰ πανδρευθῇς διὰ χρήματα; Ἐνας νέος μετὰ καρδίαν ὡς ἐσένα; Αὐτὸ δὲν τὸ ἐπερίμενα. Ἀλλὰ, δὲν μοῦ λές, ποῦ θὰ τὴν εὕρῃς τὴν προίκα; Τρέχει 'ς τὰ βουνὰ ἐδῶ καὶ 'ς τὰ λιβάδια;

— Ὅχι, ὄχι. Μάσσα ντὲν κατάλαβε Ζοῦμπο. Ζοῦμπο ντὲν πάρη προίκα. Ζοῦμπο πληρώσῃ ἀκριβὰ πατέρα ἀρραβωνιαστικίᾳς του: ἕνα τράγκο, τρεῖς κασιόκες, ντὶο κάπες μάλλινες· γέρο Γκαϊμάδας, μῆνας ἐνίοτε, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ καλοῦσιν τινὰ ἢ οἰκονδητοπτε ἀνθρωπίνην κατοικίαν· ἔπειτα εἶχον ἀνάγκην πολλοῦ τόπου διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν μηχανημάτων, προσεῖτε δὲ οἱ ὄδρομοι κανὲν ἄλλο μέσον μεταφορᾶς δὲν ἐπέτρεπον ἀπὸ τὴν βαρεῖαν βω δ ἄ μ α ξ ἄ ν.

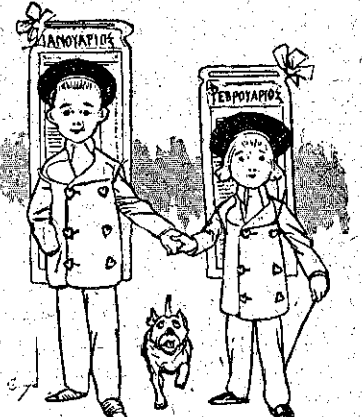
— Πολὺ καλὰ. Ἀλλὰ δὲν βλέπω πῶς θ' ἀποκτήσῃς περιουσίαν, ἀφ' οὗ διὰ νὰ πανδρευθῇς θὰ δώσης ὅ,τι ἔχεις καὶ ὅ,τι δὲν ἔχεις.

— Μάσσα ντὲν κατάλαβαινε; Ἐὐκολο πρᾶγμα. Σὰν ἔκουν καλὴ τύχη Μπαμπᾶ καὶ Ζοῦμπο καὶ κάμουν πολλές κόρες, ἄς βάλῃ Μάσσα μετὰ νοῦ του πόσα κοπάντια γλίντια καὶ πόσες μάλλινες κάπες τὰ πάρουν γιὰ γκρηρατεῖά τους. Ντὲν τυμᾶται Μάσσα Γκαϊμάδας· Ἄν 'ς ἐ χωρὶς Χονδροκεφάλων; Εἶπε ντεκαπέντε κορίτσια· Μπαμπᾶ μικρότερη ἀπὸ ὅλους· κανένα ἀγκόρι· γι' αὐτὸ εἶνε πλούσιο. Αὐτὸ τὰ πῆ τύχη!

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ο ΜΠΕΜΠΕΣ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ, 8 ἐτῶν. — ΣΤΡΑΤΗΣ, 7 ἐτῶν. — ΜΠΕΜΠΕΣ, 1 ἔτος. (Βωθὸν πρόσωπον ἐξ αἰτίας τῆς ἡλικίας του.)

ΣΤΡΑΤΗΣ. — Ἰανουάριος, 31 ἡμέρες. Φεβρουάριος, 29 ἡμέρες. Ἀπρίλιος, 30 ἡμέρες... Πῶς γίνεται αὐτὸ, νὰ μὴν ἔ-

χουν όλοι οι μήνες τες ίδιες ημέρες ;
 "Άλλοι είνε μεγάλοι, άλλοι είνε μικροί.
 ΒΥΑΓΓΕΛΟΣ. — Αυτό, Στρατή μου, δέν
 είνε καθόλου παράξενο. Νά, και οι μή-
 νες είνε σαν και 'μάς. Δέν έχομε όλοι
 τώ ίδιο άνάστημα. Κύτταξε' εγώ φθάνω
 έως τώ χέρι τής πόρτας' εσύ φθάνεις
 λίγο ψηλότερα από τώ τραπέζι, και ό
 Μπεμπές μόλις φθάνει ως τήν καρέ-
 κλα...
 ΣΤΡΑΤΗΣ. — Τότε λοιπόν ό Φεβρουά-
 ριος είνε... είνε ό Μπεμπές τών
 μ η ν ώ ν !

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΒΙΛΛΑΜΠΟΥΑΣ

Τήν Πέμπτην τής Τουρινής, ή μικρά
 Φώφη έπήγεν εις τόν παιδικόν χορόν τής
 θείας τής.
 Κατά συμβουλήν τής παιδαγωγού τής,
 ή όποια είνε Έλβετίας, είχε μεταμφιεσθή
 εις χωρικήν νύμφην τής Έλβετίας. Έ-
 φορούσεν άσπρον φουστάνι, κόκκινον ζι-
 ποδι και ένα τούλιον πέπλον με μίαν
 ιδιόρρυθμον καλύπτραν εις τώ κεφάλι.
 Ήτο χαριτωμένη.

Εις τόν παιδικόν χορόν, δέν ήτο μό-
 νον αυτή μεταμφιεσμένη. Ήτο και ένας
 μικρός Πιερρότος κατάλευκος και ένας
 Άρλεκίνος, με φόρεμα αποτελούμενον
 όλω από μικρά κομματάκια πολύχρωμα
 και ένας αρχαίος Μακεδών, με χρυσήν
 περικεφαλαίαν και ένας Ιππότης με βε-
 λουδένιαν στολήν και μεταξωτόν μανδύ-
 αν και μία μικρά Ανθώπωλις, και ένας
 αρχαίος Έλληνας, με χιτώνα και ιμάτιον,
 ό όποιος ήτο ό ωραιότερος απ' όλους.
 Πόσοι, πόσοι μεταμφιεσμένοι !..

Άλλ' ή μικρά Φώφη ένα μόνον πα-
 ρακολουθεύε διαρκώς με τούς όφθαλμούς,
 διότι αυτός τής κάμνει πολύ μεγάλην
 εντύπωσιν.

Φορεύε στολήν Γάλλου σκαπανέως, ά-
 τιγράφας τόν αγαθόν και γενναίον εκεί-
 νον Βιλλαμπούαν τών «Περιπετειών» τού
 Ρογήρου». Τόν ένθυμησθε ;

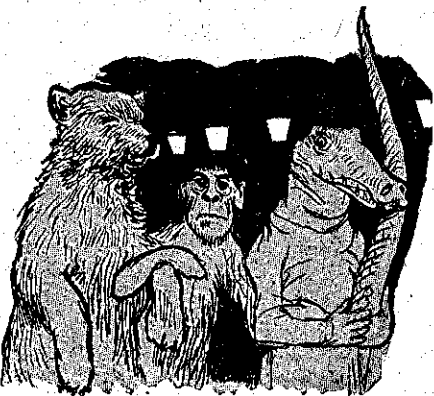
Άλλά εις τήν μικράν Φώφήν δέν κά-
 μνει εντύπωσιν ούτε ή άσπρη του ποδιά,
 ούτε ό πέλεκυς, τόν όποιον κρατεί, ούτε
 ό ύψηλός του σκουφος, ό τριχωτός. "Οχι!

ή μικρά Φώφη θαυμάζει μόνον τήν γε-
 νειάδα του.
 "Ω, τί άφθονη, τί μακρυά γενειάς !
 και με πόσην σοβαρότητα και υπερηφά-
 νειαν τήν φέρει ό μικρός Βιλλαμπούας !
 Και όσω περισσότερο τόν βλέπει ή
 μικρά Φώφη, τόσον περισσότερο τής
 φαίνεται ότι τον γνωρίζει... Νά, καλέ
 είνε ό Γεώργιος, ό συμμαθητής τού ά-
 δελφού τής, με τόν όποιον, πρδ ένός ά-
 κόμη μηνός, έπαιζεν εις τώ σπίτι...
 Νά, αλλά ό Γεώργιος δέν είχε τότε
 ούτε μιά τρίχα... Πώς απέκτησεν εξα-
 φνα τόσα γενεία και μουστάκια ; Νά πής
 ότι έφορούσε προσωπίδα ; "Οχι" ήτο με τώ
 πρόσωπόν του... Μυστήριον !

Η μικρά Φώφη δέν ήμπορεί νά τώ
 εξηγήση και εύρίσκειται εις μεγάλην ά-
 μηχανίαν.

Έν τώ μεταξύ, ό Βιλλαμπούας χο-
 ρεύει, πηδά, κάμνει χιλίες τρέλλες.
 Τρώγει ένα σωρό γλυκίσματα, πίνει δύο-
 τρία ποτηράκια λ ι κ έ ρ, ένα ποτηρι
 βουσινάδα και... τί συμβαίνει ;
 Η γενειάς, ή ωραία γενειάς, ή μαύρη
 γενειάς, ξεκολλά και πίπτει.

— Χά ! χά ! φωνάζει τότε χειροκρο-
 κροτούσα ή μικρά Φώφη άμ' καλά τώ
 έλεγα εγώ, πώς δέν μπορούσε νά βγάλη
 γενεία τότω γρήγορα !..

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ

— Απόψε θα μασκαρευθώμε και θα
 γυρίσωμε τά σπitiα πρατεινεί ό Άλέκος
 τώ τελευταίον Σάββατον.

— Βέβαια ! λέγει ό Μίμης.

— Έννοείται και γάρ ! λέγει ό Πέ-
 τρος.

— Έγώ θα γίνω ούραγγοτάγγος !
 ληγει ό Άλέκος.

— Έγώ άρκούδα ! λέγει ό Μίμης.

— Κ' εγώ κροκόδειλος ! λέγει ό Πέ-
 τρος.

Έμσκαρευθήσαν όπως είπαν, άλλ' ό
 πλέον επιτυχημένος ήτο ό Κροκόδειλος.
 Είχε μίαν θαυμασίαν ούράν, διά τήν ό-
 ποίαν πολύ υπερηφανεύετο.

Οί τρεις φίλοι χαλούν τόν κόσμον εις
 τούς δρόμους. Κυνηγούν τούς ανθρώπους,
 τρομάζουν τά παιδιά, κτυπούν τά κου-
 δούνια, και όπου τούς ανοίξουν, αναβαί-

νουν επάνω και τα κάμνουν θάλασσα.
 Σωστοί μασκαράδες, τελοσπάντων.
 Κτυπούν και εις ένα σπίτι τής έδοϋ
 Φαιδίου. Είνε άργά πλέον, μεσάνυκτα
 περασμένα. Ο ύπνρέτης, ό όποιος προ-
 φανώς διέκλιψε τόν ύπνον του, τούς ανοί-
 γει τήν θύραν μουμουρίζων. "Οταν είδεν
 εμπρός του όλόκληρον θηριοτροφείον, τή
 έχασεν' άλλ' έγκαιρώς ένθυμήθη ότι είνε
 Άποκρηά, και ό άνθρωπος συνήλθε..

— Δέν δέχονται
 απόψε μασκαράδες !
 τούς λέγει άδριο νά
 έλθητε.

— Τούς γνωρί-
 ζομε και θάνεβοϋ-
 με, λέγει ό Ούραγ-
 γοτάγγος. "Ορίστε, τί τρόπος είνε αυτός :
 — Μά κοιμούνται !..

— Άς ξυπνήσουν, λέγει ή Άρκούδα,
 και έμβαίνει. Οί σύντροφοι τήν ακολου-
 θοϋν. Φωνές, κακό... Ο ύπνρέτης θυμέ-
 νει, τούς πετά έξω, και κλείνει τήν θύραν,
 με όρμη. "Άλλοίμονον ! Ο Κροκόδειλος
 δέν έπρόσθεσε νά έβγη όλόκληρος, και
 ή θύρα τόν έπιασεν από τήν ούράν.

Κτυπά, φωνάζει, τίποτε. Ο ύπνρέτης
 δέν έχει καμμίαν όρεξιν νανοίξη πάλιν.
 Ο Ούραγγοτάγγος και ή Άρκούδα τρέ-
 χουν, διά νά μή τούς συλλάβη ό άστυ-
 φύλαξ, πού βλέπουν από μακρυά...
 — Σταθήτε ! τούς φωνάζει ό Κρο-
 κόδειλος' ή ούρά μου ! ή ούρά μου !
 Άλλά εκείνοι φεύγουν και άκόμη φεύ-
 γουν... Ο δυστυχής Κροκόδειλος δέν ή-
 ξεύρει πλέον τί νά κάμη. Ευχαρίστως
 θα έδιδε τήν ούράν του, χάριν τής έλευ-
 θερίας του' αλλά είνε δυνατή, και όσω
 νά έτραβούσε, δέν εκόπτετο... Έξακο-
 λουθεύε νά κτυπά και νά φωνάζη... Νά
 και ό Άστυφύλαξ !.. Οί σύντροφοι έχουν
 φύγη πλέον... Ο Άστυφύλαξ πλησιάζει,
 βλέπει, εξετάζει, βγάζει τώ ξιφος του
 και... κόπτει τήν ούράν τού Κροκο-
 δειλου.

Ο Πέτρος, νομίζων ότι ό άγριος Ά-

στυφύλαξ θά του κόψη και κανένα πόδι,
 κλαίει και φωνάζει άκόμη περισσότερο.
 — Πώ, πώ, τί δειλός πού είσαι, και
 μένε ! τού λέγει ό Άστυφύλαξ.
 — Δέν είμαι δειλός, άπαντά ό Πέ-
 τρος' είμαι... κ ρ ο κ ό... δ ε ι λ ο ς !

Έννοείται, ότι τώ ύπόλοιπον τής νυ-
 κτός, ό κ. Κροκόδειλος διήλθεν εις τώ
 κρατητήριον.

ΜΕ ΤΗ ΒΑΡΚΑ...

Τήν πρώτην Κυριακήν έπρόκειτο νά
 γίνη ή επίσημος είσοδος τού Καρναβά-
 λου. Δέν έγινε δμως τήν ήμέραν εκεί-
 νην, ένθυμησθε, εξ αίτίας τής βροχής.

Έν τούτοις ό κόσμος είχεν εξέλθη,
 με τήν έλπίδα ότι ή βροχή ήμπορούσε
 νά παύση, και ή Πλατεία τού Συντάγ-
 ματος εγέμισεν.

Εις τήν Πλατείαν, εκτός τής μεγά-
 λης Έξέδρας, ήτο και μία άλλη μικρά,
 παράδοχος, εις σχήμα άεροστάτου, τώ ό-
 ποιον αντί σκαφιδίου, είχαν άποκάτω μίαν
 εύρύχωρον βάρκαν. Και μέσα εις αυτήν
 τήν βάρκαν εκάθηντο οί θεαταί.

Η βροχή, αντί νά παύση, εδυναμώσε.
 Μετ' όλίγον ήτο σωστός κατακλυσμός,
 και οί εις μάτην περιμένοντες τόν Καρ-
 ναβάλον, όπου φύγη - φύγη !

Τότε ό μικρός Γιαύκος, ό όποιος έ-
 φευγε πλάτς-πλούτς, ήκούσθη λέγων :
 — Τί εύτυχισμένοι αυτοί πού πήραν
 θέσεις 'στη μικρή εξέδρα !.. Τώρα θα
 φύγουν με τή βάρκα !..

ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ ΚΑΙ Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

Ο Τάκης θέλει και καλά νά γίνη
 μασκαράς, διά... νά τρομάξη τάδελφια
 του.

— Στάσου λοιπόν νά σε κάμω εγώ
 Διαβολάκι, τού λέγει ό Νίκος. Θα πās
 σιγά - σιγά 'στη δωμάτιο τού παίζου,
 θάνοίξης εξαφνα τήν πόρτα και θα πα-
 ρουσιασθής... Πώ, πώ ! τί έχει νά
 γίνη !

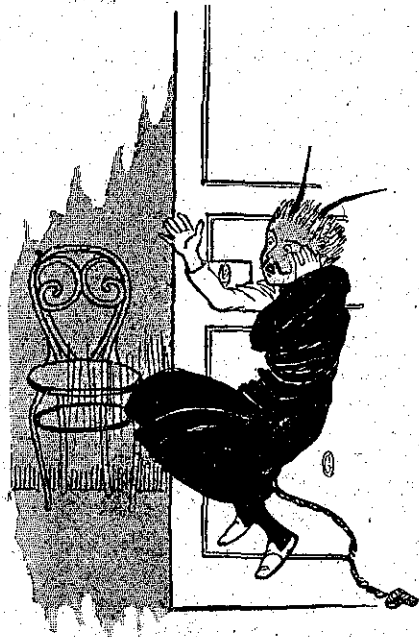
Κατενθουσιασμένος ό Τάκης, στέκε-
 ται και τόν μεταμορφώνουν... Ο Νί-
 κος τού μουντζουρώνει τώ πρόσωπον, τού
 κολλά δύο κέρατα, τού βάζει μίαν ού-
 ράν μακρυάν... Τί έπιτήδειός πού είνε
 ό Νίκος ! Με τώ τίποτε εκεί, σου έσκά-
 ρωσε ένα Διαβολάκι, μα ένα Διαβολάκι,
 πού ήμπορούσε νά τρομάξη και μεγά-
 λους...

— Κατέbasέ μου τόν καθρέπτη νά
 ιδώ πώς είμαι ! λέγει ό Τάκης.

— Έννοια σου και είσαι πολύ καλός'
 μόνον πήγαινε Σου είπα τί θα κάμης...

σιγά-σιγά... θάνοίξης εξαφνα τήν πόρτα...
 και θα ιδής τί έχει νά γίνη !
 Ο Τάκης ύπακούει προχωρεί σιγά -
 σιγά εις τόν διάδρομον, στέκεται όλίγον
 απέξω από τήν θύραν, διά νάκούσση τι
 κάμνουν μέσα, και άμα έκρινε κατάλ-
 ληλον τήν στιγμήν, άνοιξεν άποτόμως...
 — Μάνα μου !.. Μάνα μου !.. ά !
 ά !.. άαααα !..

Ποιός φωνάζει ; ποιός τσιρίζει έτσι ;
 Τα μικρά αδελφια τού Τάκη, θα 'πήτε.
 "Οχι, καθόλου φωνάζει ό ίδιος ό Τά-
 κης' και φωνάζει έξω φρενών από τήν
 φόβον του... Τα πόδια του παρέλυσαν

και δέν ήμπορεί νά προχωρήση ούτε
 βήμα... Μόλις ήυρε τήν δύναμιν νά ξα-
 νά κλείση τήν θύραν, καθώς τήν άνοιξε,
 και νά μείνη εκεί καρφωμένος, παρα-
 λυμένος και φωνάζων...

Μά τί είχε
 συμβή λοιπόν ;

Θάυμα ! καθώς
 άνοιξεν, ένας Δι-
 άβολος, ένας φο-
 βερός Διαβολός με
 άγριον πρόσωπον,
 με κέρατα και με
 ούράν, παρουσιά-
 σθη εμπρός του...
 Και ό Τάκης, ό
 όποιος δέν φημί-
 ζεται διά τήν γε-
 νναιότητά του, έ-
 νόμισεν ότι αυτός
 ήτο ό αληθινός
 Διαβολός, ό όποιος
 ήρχετο νά τον τι-
 μωρήση, πού έτόλ-
 μησε νά δανεισθή
 τήν μορφήν του,
 και... πώ, πώ,
 τί έγινε !..

Τρέχουν εις τās φωνάς του, τόν έ-
 ρωτοϋν τί συνέβη, εξετάζουν, και τώ θαϋ-
 μα εξηγείται : "Ενας μεγάλος καθρέ-
 πτης ύπήρχεν εις τώ δωμάτιον, ακριβώς
 απέναντι τής θύρας. Και άμα τήν άνοι-
 ξεν, ό Τάκης εύρέθη εξαφνα απέναντι τής
 ίδιας του διαβολικής μορφής, τήν όποιαν
 έβλεπε διά πρώτην φοράν. "Ηθελε νά
 τρομάξη τούς άλλους, και έτρόμαξε μό-
 νον αυτός !

Θά είπητε ότι πταίει ό Νίκος, πού
 δέν του εκατέbasε τόν καθρέπτην, διά
 νά ιδή πώς είνε... Τώ βέβαιον είνε, ότι
 με τήν μασκαράταν αυτήν εγέλασαν ό-
 λοι, εκτός τού Τάκη.

Ο ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΜΟΣ

Ευτυχώς, τήν Πέμπτην, τήν Παρα-
 σκευήν και τās δύο τελευταίας Κυρια-
 κάς, ό καιρός ήτο καλός, και αι έορταί
 τών Άπόκρεω διεξήχθησαν με άρκετήν
 ζωηρότητα.

Άρματα, μασκαράτες, κόσμος, κα-
 κό. Ο χαρτοπόλεμος έδωσε και πήρε.
 Εις τήν Πλατείαν τού Συντάγματος προ-
 πάντων και εις τήν όδον Σταδίου, τά χαρ-
 τάκια έπιπταν με τόσην αφθονίαν, ώστε
 τώ έδαφος έστρώθη από αυτά πυκνότατα
 και εις πολλά μέρη τώ ύψος των άνήλ-
 θεν εις άρκετάς σπιθαμάς, άπαράλλακτα
 όπως όταν χιονίζει.

Και ή μικρά Πόπη, ή όποια εξετρε-
 τρελλάθη με τόν χαρτοπόλεμον, και δέν
 έπαυε νά θαυμάζη τās ελαφράς, τās πολ-
 λυχρώμους και τρελλάς αυτές νεράδας,
 είχε μίαν έξοχον έμπνευσιν. Έστράφη έ-
 εξαφνα πρds τήν μητέρα τής και τής
 είπε :

— Μامμά, τώ χιόνι δέν είνε ό χαρ-
 τοπόλεμος τών Άγγέλων ;

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Τριανταφυλλένιος Κάμπες, Έωθινόν Άστρον Κυκλαδίτης, Μικρός Γυμνασιώπαις, Γέωργιος Η. Πολυταρίδης, Έρωθρά Μελένη, Χολός Διάβολος, Άγγελος τής Άγάπης, Ιον τοΰ Άγροΰ, Πικροδάφνη, Οδυσσεύς Γ. Δύδης, Ρόδον τής Δόξης ([EE] διά τήν ώραιάν επιστολήν), Τσουχτέρα, Έλληνικόν Αϊσόημα, Συμνησπούλα, Χαριτωμένη Μαυρίτσα, Άλθής Φίλη, Ήμερος Περιστορά, Χρυσή Άρθροδέση, Διαπνευροφθοσα, Ήρωσ Θηρεύς, Ήαρ (δεκτόν τδ ψευδώνυμον, και χωρίς άρχικά.)

Είς τδ προσεχές θα δημοσιευθώ ή λύσις και οι επίλοιποι λύται.

Μικρά Μυστικά έπιθυμοΰν νάνταλλάξουν: ή Έργενης Καρδιά με τήν Χαλιμάν και Ήγεμονίδα τής Σύρου — ή Μελαγχρονή Έλληνίς με τήν Άνδαλουσιάν και Ταπεινόν Ιον — ή Άγγελος τής Εδύχιας με τόν Άγγιρον Μάγδην και Σέλευκον τόν Κεραυνόν — ή Σκληρός Βράχος με τήν Κοραλιάν Μασσαί και Καρχαρίαν τοΰ Φαλήρου — ή Διαπνευροφθοσα με τήν Πενθοσάν Καρδίαν και Ίατρον τών Συνδρομητών — ή Νικ. Κ. Δεκαδάλλας με τήν Θεραπευίδα τών Μουσοδν, Τρομάραν και Έθρικόν Τυνον — ή Άγγορολογιώτατος με τόν Πητρον τής Έρήμου — ή Κουκουρτικός με τόν Λεοπάροδιον και Συριανόν Ίατρον — ή Φουκοκλασσικά με τήν Βιργιλίαν Λυσιάρχουλου και Κοματιζουσαν Θάλασσαν — τδ Ρόδον τής Δόξης με τήν Άδραν τής Κερακίας και Αύγερινόν — ή Μυροσίη με τή, Μερεξεδένιαν και Μαθητίαν Καλλιτέχνηδα — ή Δ. Κάρκας με τόν Κιθαροφδόν Απόλλωνα και Μαινομένην Θάλασσαν — τδ Φιλέρμον Ιον με τήν Δμυδαλιάν τής Κραναΐας και Βράχο τής Κρανάης — τδ Έωθινό Άστρον με τόν Έχθρόν τοΰ Σόλλα — ή Απότομος Βράχος με τόν Πητρον τής Έρήμου και Ιωλόν Διάβολον — ή Παιδική Χαρά με τήν Ταχυρόμον Περιστεράν και Ίατρον τών Συνδρομητών — ή Έλληνίς τοΰ Βοροά με τήν Μελαγχρονή Έλληνίδα και Έλληνικόν Έδαφος — ή Ναυτοπαις με τήν Έλληνικήν Νηναρχίδα και Λοξίαν — τδ Γλυκό Φιλάκι με τόν Ήθοποιον Κήν, Νεαρόν Ζωγράφον και Ιον τής Κηφισίας — ή Μικραμένη Καρδούλα με τόν Μιχαήλ Σ. Αύγερινίδην και Έρπιδίην Β. Καρατάση — ή Μερεξεδένια με τόν Κάλωκα Ρόδον και Άστέρα τοΰ Βέργα — ή Έλληνοπούλα με τόν Άγγελο τής Άγάπης και Μερεξεδένιο Μπουκετάκι — τδ Ρόδον τής Δόξης με τήν Τύριθα και Ίατρον τών Συνδρομητών — ή Μυστηριώδης με τήν Ταυγάτην, Θεαγέτην και Άεροναυτοπούλαν — ή Πενθοσά Καρδιά με τήν Μαινομένην Θάλασσαν, Ναυατόν Καρδίαν και Λάτριδα τών Άνθρώπων — τδ Τριφύλλι με τόν Άγγορολογιώτατον και Εδόξιαν Βαρδακίδου — τδ Άνήσυχον Πνεΰμα με τόν Τέττιγα τής Άχαΐας και Έλληνικόν Στόλον — ή Ποιμενική Ράβδος με τδ Φιλέρμον Ιον, Στήριγμα τής Μητρός και Πειραικήν Άδραν — τδ Ήαρ τών Καρδιών με τόν Έλιπόρο, Άδραν τοΰ Βοσπίρου και Σεναγμόν τοΰ Άνέμου — τδ Φρόνη-Μίγδην με τόν Γουλιέλμον Τέλλον — ή Απόγονος τοΰ Νέστορος με τδ Τριφύλλι, Θεαγέτην και Έλένην Καραπούλον — τδ Σκαφιδάκι με τόν Μέδωνα, Θάλλουσαν Μυροσίην και Άρχαίαν Σάρτην — ή Φίγ-Μοθ-Αη με τόν Βασιλέα τών Άνθρών, Βασιλέα τών Κυκλάδων και Όρθά — τδ Καλώξ-Όρισες με τήν Έρωθράν Καρέλιαν, Φάσμα τής Νυκτός και Συναχωμένον Ποιτικόν.

Άπό ένα γλυκό φιλάκι στέλλει ή Διάπλασις πρδς τους φίλους της: Μυστηριώδη (Έξοχα τδ «Παιδικά Πνεύματά» σου από τδ ώραιότερα πδϋ έλαβον ποτέ) Άγγορολογιώτατον ([E] διά

τήν ώραιάν Άποκρητικήν περιγραφήν) Μενοςτιάδην Πάτερικον (τδ τετράδιόν σου έστάλη) Κίχλην (τδ ξεσπάθωμα, δ, τι κάμει τδ ξεσπάθωμα 1 μόνον δι' αύτόν μεγαλυνομεν και δα μεγαλυσομεν) Ίωάννην Ν. Φαρμακίδην (δ Άναΐας σε υπερευχαριστεί διά τήν ώραιάν σου κάρταν) Κυματιζουσαν Θάλασσαν, (δχι, ή ήλικία δέν είνε άπαραίτητος, διότι δ Ποιητικός Διαγωνισμός έχει μίαν μόνον τάξιν) Μέλι τοΰ Τρησεΰ (γράφει μιν συχνά και μή σε μέλει άν δέν έχω τόπον συντόμως ή εν έκτάσει, πάντοτε κίτε δά σου άπαντά) Έλληνικήν Νηναρχίδα (βεβαίως, δέν δημοσιεύω ποτέ πληροπορίας περι τετραδίων, διότι είνε πάρα πολλά και δέν έχω τόπον) Άστροποταμίτην (ά, δέν ήξευρα ότι γράφεις και στίχους: θέλεις τώρα τήν γνώμη μου; εγώ πάντοτε προτιμώ τάς εις πείδν επιστολάς) Δ. Κάρκας ([E] διά τάς ώραιάς σου έντυπωσεις εκ του «Υπέρ Πατριδος») Τριφύλλι (τδ όποϊόν έπιδοκιμάει: εγχαρτίως τήν πρότασιν του Τέττιγος τής Άχαΐας) Μαρίαν Δ. Γουλανδρή (τδ έστειλα εκ νέου) Αντιγόνην Λαμάσσον, Παρηγόριον Άγγελο (δχι, όχι, κανέν τετραδίον σου δέν έρριβή εις τόν κάλαθον τών άχρήσιμων) Έλληνικόν Έδαφος (φαντάζομαι τήν άνουπονησιάν σας: δι' αύτά κ' εγώ έλαβα δλα τδ μέτρα, διά νά σας έρχονται τδ φυλλάδιον γρήγορα) Άργυροΰν Συρικτρον ([E] τι ώραιά και καλλιγραφημένη επιστολή!) Τριανταφυλλένιον Κάμπου ([E] και ή βίβλική σου μου ήρσε πολύ: ά, πός ήθελα νά έδωπα τδ Μερεξεδένιο Μπουκετάκι με τδ άγοριστικά, δταν άπήγγειλε τήν «Έορτήν του Νουνοΰ») Φοΐβον Απόλλωνα, Έωθινό Άστρον (και όμως σου άπήντησα!) Ναυτοπούλαν τής Άδραν (δεκτόν) Κυκλαδίτην (βεβαίως δικαιώσαι, και γράψε μου τί τόμον θέλεις νά σου στείλω) Χαλιμάν, Ιρσοσφόρον Φλέβα (νά σου ζήση ή Μπέλα σου: ή Πίσσα μου τήν χερσαΐ) Πενθοσάν Καρδίαν, Δεχωνιτικό Κεράσι (έστειλα) Ιωλόν Διάβολον ([E] εύγε! δέν εϊξεύρεις πόσον με άνακουφίζουν οι καθαρογραμμένοι επιστολάκι!) Ιον τοΰ Άγροΰ (σου είχα άπάντηση δταν έλαβα τήν επιστολήν σου) Μερεξεδένιαν (είπει εις τδ Κυκλάμιτον τής Ζακύνθου ότι τδ υπερευχαριστώ δι' έσα σου γράφη και έπιθυμώ πολυ νά μου γράψη και τδ Ίδιον) Ζοϋμπερν Νέφος (έχει καλώς) Διονύσιον Καβαδάρ (βεβαίως, είνε συνδρομητήρια: εγχαρτίως ψευδώνυμον του αδελφου σου) Άνθος τής Ίθης (ευχαριστώ θερμώς διά τάς ένεργείας: σου έστειλα Μ. Μυστικά) Συμνησπούλαν, (ήτο άπλώς παραδρομή) Πολ. Ι. Παπαστεργίου (μετά πάσης χαράς) Τροφή, Αδοκράτειραν Εδόξιαν (μπά! κ' εγώ δέν το ήξευρα ότι σε έχω χειτόνισαν! πολύ με διακένδισε τδ ανέκδοτον του παραθύρου: χαίρω πδϋ ήγινε έντελώς καλά) Αεργαίαν, Βασιλίδα τής Έρήμου (έστειλα: πολυ ευχαριστώσ δέχομαι τήν αδελφήν σου και τήν παρακαλώ νά μου γρήψη) Κοκουριόση, Καλλιφρονον Άρσακείδα (περιμένο τδ Παιδικά Πνεύματα: όσον διά τους Διαγωνισμούς, θα βλέπη εις τδ φύλλον πότε προηρύσσεται: έκαστος: είμαι πολυ εύτυχής πδϋ άπέκτησα τόσον ένθουσιώδη φίλην) Τσουχτέρα ([E] διά τήν ώραιάν και έκτενή επιστολήν: νά σου ζήση τδ ανεψάκι σου) Θεραπευίδα τών Μουσών ([E] διά τάς λαμπράς έντυπώσεις εκ τής έκδρομής) Κ. Μ. Φότιον (μόνον άλληλογραφία μεταξύ έτεροφύλων δέν έπιτρέπεται, διότι ή άλληλογραφία σκοπεϊ τήν σύναψιν φίλιας, ή όποία συνδέει: μόνον όμοφύλους: άλλά Μ. Μυστικών άναλλαγή έπιτρέπεται) Άγγελικήν Λιβανίδου (μετά πάσης χαράς σε δέχομαι και σ' ευχαριστώ διά τάς καλές διαθέσεις) Πάριν Ταβελούδη (έλαδον) Παράσιον Ζωγράφον (χαίρω πδϋ ήγινε καλά: δέν είνε άνάγκη νά δημοσιεύω τήν πληροπορίαν σου, διότι έως νά ιδθ-αυτήν ό ένδιαφερόμενος, βεβαίως θα έχης στείλη τετράδιον: τι γίνεται ή φωτογραφία;) Λοξίαν, Ήρωϊκόν Σίφος (θα εϊχε λησημονήση

δτι σου έστειλε και άλλο: δέν πειράζει.) Τημπέτην Έρακα (δχι, εγώ δέν σου έστειλα τήν «Πρόδον»: ούτε γνωρίζω αύτό τδ φύλλον) Τσιγγαρέλιαν (τδ ψευδώνυμον τής αδελφής σου δέν είνε έλεύθερον: άς στείλη άλλο) Ιρσοση Άνθοδέστην, Ήπειρώτην (ευχαριστώ θερμώς διά τδ ξεσπάθωμα.) Ίωάννην Σεραφίου κτλ. κτλ.
Είς δσας επιστολάς έλαβα μετά τήν 10 Μαρτίου δαπαντήσω εις τδ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τής 1 Μαΐου.
Ο χορτης τών λύσεων, επί τού όποϊον δειν νά γράφεται τās λύσεις των όι διαγωνίζομενοι, πολεϊται εν τώ Τριφύλλω μιν έξ φακίλλου, εν έκαστοι περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1

- 140. Λεξιγράφος. Τδ ένα μέρος είνε πόλις Άκρωτήριον τδ Άλλο, Καϊ τδ σύνολόν μου ζών... Όχι και πολυ μεγάλο.
Έστάλη υπό τής Έλληνοπούλας [E]
Είμαι εν άπ' τδ στοιχείο άν προσθέσει άλλα δύο Τότε δλοι θα με βλέπουν νάνατέλλω και νά δώω.
Έστάλη υπό τοΰ Άγγορολογιώτατου [E]
142. Μεταγραμματισμός. Βάλε πϊ και βγάλε μϊ Καϊ δά ίδης εις τή στιγμή Άνδρδ: όνομα κοινό Νά γενή θανατικό.
Έστάλη υπό τοΰ Αταβουριου Ρόδου [E]
143. Τονόγράφος. Έχω έκτασιν και ύφος, όμως είμαι άν μαρίσης, Είς τδ αίμα θα εϊκέλθω, εάν με δευτονίση.
Έστάλη υπό τού Παρισίου [E]
144. Δικτυωτόν. 1. Είμαι έντομον πδϋ ξέρουν όλοι βεβαία οι λύται 2. Άπό τους έχθρούς με πάρνει, άν νικήσης έννοισται. 3. Θεός ήμην τών αρχαίων Αιγυπτίων και με [ξεύρεις. 4. Έάν ειπής «όχι» λύται, φθάσει τούτο διά νά [μ' εύρη.
Έστάλη υπό τοΰ Κόδρου [E]
145. Μαγικόν Γράμμα μετά Κυβολέξου. Τη άναλλαγή ένδς γράμματος έκάστης τών κάτωθι λέξεων δι' ένδς άλλου, πάντοτε τού αύτου, σχηματίσων τέσσαρας άλλας λέξεις, έξ ών νάποτατεστθή Κυβόλιετον
Άκίς, μισθ, Χιλή, μονή.
Έστάλη υπό τοΰ Λοχμανάχου Θεμιστοκλους [E]
146-147. Άπροσδόκητα. 1. Ποός Άθηνάιος ήτο Λακεδαίμονιος; 2. Τι γράμμα υπάρχει πρδ τοΰ Άλφα;
Έστάλη υπό τοΰ Ταταρίνου τής Παρασσώνης [E]
148. Ποικίλη άχροστύχης εκ παραχώγων. Νά εύρεθώσι λέξεις παραβιεναι εκ τών ρημάτων: 1, Πέπω. 2, Τίκτω. 3, Κόπω. 4, Τπινω. 5, Άρχω. Τούτων δέ, τδ δύο πρώτα γράμματα τής πρώτης, τδ δεύτερον και τρίτον τής δευτέρας, τδ τρίτον και τέταρτον τής τρίτης, τδ τέταρτον και πέμπτον τής τετάρτης και τδ δύο τελευταία τής τελευταίας, νά σχηματίσουν κατά σειράν όπωρικόν και θεάν.
Έστάλη υπό τοΰ Ροδίτου Γυθακάδου [E]
149. Φωνηεντόλιπον. ν - δ - τ - δ γ - δ
Έστάλη υπό Όλιπιος τοΰ Ιορτίους [E]
150. Γρίφος. ΔΟ Ν ΔΙΝ ΕΙΝ Μ/ΞΕ
Λ Δ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστώμενον υπό τοΰ Υπουργείου τής Παιδείας ως τδ κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άλλθεις παρασχόν εις τήν χώραν ήμών ύπηρεσίας και υπό τοΰ Οίκουμηνικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παΐδας.
ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Έσωτερικού δραχ. 7. — Έξωτερικού φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαί άρροονται τήν 1ην έκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Έν Έλλάδι. λεπ. 15. — Έν εφ' Έξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ εν Αθήναις
Οδός Αϊδίου, 117, Έναντι Χρυσοπηλακιστής
Έν Αθήναις, τήν 23 Μαρτίου 1900
Έτος 22^{ον}. — Άριθ. 13

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία υπό ANDRÉ LAURIE.]
(Συνέχεια: Ίθς σελ. 100.)

— Πώς; τόσον δλίγην άξίζν δίδουν εις τ' άγόρια οι Χο υ δ ρ ο κ ε φ α λ ο ι : —
— Ντέν φέρνουνε εισόντημα τ' άγκόρια ζ'τδ σπίτι. Κακό πνεύμα στέλλει άγκόρια... ντέν φέρνει εισόντημα.
— Άλλά, άνήγητε τών άνοήτων, άνένεραξεν ό Γεράρδος άγανακτήςσας δια τās εύτελείς σκέψεις του Ζούμπου: άν

εΐχε γίνη με τόσα τραγίκας περιπέτειές, ό Γεράρδος έμαθε νά δεικνύη τδ θάρρος του έναντίον εχθρών τόσον φοβερών, — του τεραστίου ββα, τοΰ άγριου ρίνοκέρου, τοΰ μανιώδους βουβάλου, — ώστε δέν εύρίσκε πλέον πολύγον συνηθισμένον και άκίνδον.
Επεθύμει πρδ πάντων νά συναντήση λέοντα. Ο Ζούμπος και ό Μπολόλος τόν διεβεβαίωνον, ότι εις τδ μέρος εκείνα ύπήρχε φαλέα λέωντων, άλλα κανέν έχνος αύτών δέν δεικνυαν, ό δέ Γεράρδος ήρχισε νά δυσπιστΐη εις τους λόγους τών μαύρων.
Εΐχαν ήδη αναβή με πολλήν δυσκολίαν απότομον και άμώδη άνήφορον, εις τόν όποϊον έδυθίζοντο κάθε στιγμήν οι τροχοί τής άμάξης, πλησιάζαντες δέ εις τήν δχθην ρυακίου, τοΰ όποϊου τδ νερόν ήτο διαυγές ως χρύσταλλον, ήταιμάζοντο νά σταθμεύσουν, διά νά διε-

τύπου τούς διεπέρων χωρίς πολλήν δυσκολίαν.
Είς τούς δύο άδελφούς, εις τους όποιους ένεκα τής νεότητός των, τής ύγείας των, τής φυσικής ευθυμίας των, αι έκδρομαί έπροξένουν ευχαρίστησιν, τδ ταξείδιον έφάνη σύντομον. Τδ θέλητρον αυτού ήξίζνον έτι περισσότερον τχ κυνηγητικα έπεισόδια: διότι κατχ τήν πολυήμερον πορείαν των, έλαδον εύκκριζαν πολυ νά κυνηγήσουν. Πρακτδς μιας έλάφου, τής όποίας τχ Θυμάσια κέρατα

τούτο τούς διεπέρων χωρίς πολλήν δυσκολίαν.
Είς τούς δύο άδελφούς, εις τους όποιους ένεκα τής νεότητός των, τής ύγείας των, τής φυσικής ευθυμίας των, αι έκδρομαί έπροξένουν ευχαρίστησιν, τδ ταξείδιον έφάνη σύντομον. Τδ θέλητρον αυτού ήξίζνον έτι περισσότερον τχ κυνηγητικα έπεισόδια: διότι κατχ τήν πολυήμερον πορείαν των, έλαδον εύκκριζαν πολυ νά κυνηγήσουν. Πρακτδς μιας έλάφου, τής όποίας τχ Θυμάσια κέρατα
Είχε γίνη με τόσα τραγίκας περιπέτειές, ό Γεράρδος έμαθε νά δεικνύη τδ θάρρος του έναντίον εχθρών τόσον φοβερών, — του τεραστίου ββα, τοΰ άγριου ρίνοκέρου, τοΰ μανιώδους βουβάλου, — ώστε δέν εύρίσκε πλέον πολύγον συνηθισμένον και άκίνδον.
Επεθύμει πρδ πάντων νά συναντήση λέοντα. Ο Ζούμπος και ό Μπολόλος τόν διεβεβαίωνον, ότι εις τδ μέρος εκείνα ύπήρχε φαλέα λέωντων, άλλα κανέν έχνος αύτών δέν δεικνυαν, ό δέ Γεράρδος ήρχισε νά δυσπιστΐη εις τους λόγους τών μαύρων.
Εΐχαν ήδη αναβή με πολλήν δυσκολίαν απότομον και άμώδη άνήφορον, εις τόν όποϊον έδυθίζοντο κάθε στιγμήν οι τροχοί τής άμάξης, πλησιάζαντες δέ εις τήν δχθην ρυακίου, τοΰ όποϊου τδ νερόν ήτο διαυγές ως χρύσταλλον, ήταιμάζοντο νά σταθμεύσουν, διά νά διε-

«Ο Έρρίκος, χωρίς νά ειπή λέξιν, τάν έκράτησε.» (Σελ. 110, στήλ. α')